Broj:S1 3 U 034605 20 U
Sarajevo, 13.10.2020. godine

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija, Jadranke Brenjo kao predsjednika vijeća, Amira Kapetanovića i Maide Bikić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Enise Imamović, u upravnom sporu tužitelja Nexen d.o.o Banja Luka ulica Kozarska broj 61b, koga zastupa Boris Mandić punomoćnik advokat iz Istočnog Sarajeva ulica Karađorđeva broj 10, protiv rješenja broj: JN2-01-07-1-2841-10/19 od 11.12.2019. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi Sarajevo ulica Dubrovačka broj 6. , u upravnoj stvari javnih nabavki, na nejavnoj sjednici održanoj dana 13.10.2020. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje tuženog broj: JN2-01-07-1-2841-10/19 od 11.12.2019. godine, se poništava i predmet vraća tuženom na ponovno rješavanje.

Obavezuje se tuženi da tužitelju nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 850,00 KM, u roku od 15 dana od dana dostavljanja presude.

O b r a z l o ž e nj e

Osporenim rješenjem broj kao u uvodu ove presude, odbijen je kao neosnovan prijedlog za donošenje dopunskog rješenje žalioca „Nexen" do.o. Banja Luka,, broj: 218/19/Ž-3 od 02.12.2019 godine, u vezi Rješenja ovog organa broj: JN2-01-07-1-2841-6/19 od 28.11.2019. godine u postupku javne nabavke akumulatorskih baterija 220 V DC i 110 V DC, LOT-2 — Akumulatorske baterije 220 V DC i 110 V DC za potrebe Operativnog područja Tuzla, ugovornog organa "Elektroprenos Bosne i Hercegovine" a.d. Banja Luka.

Protiv osporenog rješenja tužitelj je blagovremeno pokrenuo upravni spor iz razloga zbog povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava, te nepotpuno i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. U tužbi navodi da osporeno rješenje nema razloga o odlučnim činjenicama za donošenje, a navedeni razlozi su suprotni sami sebi i materijalnim propisima. Suština obrazloženja Rješenja se svodi, da je žalilac visinu nagrade za sastav žalbe postavio shodno tarifnom broju 2. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata RS, koja se odnosi na određivanje

naknade u procjenjivim predmetima i to za sastav žalbe od 24.10.2019. godine postavljen zahtjev u iznosu od 1.125,00 KM (za sastav žalbe 900,00 KM i paušal u iznosu 25%) i za sastav žalbe od 06.11.2019. godine u iznosu od 1.125,00 KM (za sastav žalbe 900,00 KM i paušal u iznosu 25%), te da je presudom Suda Bosne i Hercegovine br. S1 3 U 023495 16 U od 16.03.2018. utvrđeno da se u konkretnom slučaju radi o upravnom postupku, te bez obzira što je poznata vrijednost nabavke, visina nagrade se određuje prema tar. br. 3., a zahtjev punomoćnika žalitelja za dopunom rješenja u smislu da se istome odredi pripadajuća paušalna nagrada u iznosu od 25% paušalne nagrade nije dokazana (!?), u pogledu osnova koji je propisan Tarifnim brojem 12., jer punomoćnik žalitelja nije dokazao koje su to sporedne radnje obavljene u postupku u kojem je izjavio predmetnu žalbu, te ovaj tuženi cijeni da mu iz tog razloga i ne pripada paušalna nagrada. Stoga tužitelj ukazuje da je nepravilna je ocjena tuženog da se prilikom odluke o troškovima u konkretnom slučaju ima primjeniti tarifni broj 3. AT RS jer ovaj slučaj nije bio predmet odlučivanja Suda BiH niti se ova presuda odnosi na tužitelja. Također u smislu odredbe čl. 12. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata Republike Srpske nije dužnost punomoćnika žalitelja dokazivati koje su to sporedne radnje obavljene u postupku u kojem je izjavio predmetnu žalbu, kao i da je autentičnim tumačenjem Advokatske komore RS od 28.09.2018. godine i 01.09.2018. godine navedeno, da u predmetima javnih nabavki u kojima su procijenjene vrijednosti nabavke, advokatski troškovi se tarifiraju po Tarifnom broju 2., odnosno da advokatima pripada paušalna nagrada od 25%, te da se radi o radnjama koje ne treba dokazivati. Na kraju tužitelj ukazuje da odbijanjem zahtjeva za naknadu troškova (preko dodijeljenih po 450,00 KM) u preostalom djelu (iz rješenja se ne vidi ni koliki je preostali dio pod tačkom 1. i 2. niti na šta se odnosi), tužitelju je povrijeđeno pravo na obrazloženu odluku garantovanu članom 6. EKLJP, ali i pravo na imovinu. Stoga tužitelj predlaže da ovaj Sud donese presudu kojom će poništiti osporeno rješenje i predmet vratiti tuženom na ponovno rješavanje, potražujući i troškove ovoga spora na ime sastava tužbe u iznos od 600,00 KM, uvećano za iznos paušala od 25%, sve shodno Advokatskoj Tarifi RS , te uvećano na ime taksi po odluci suda.

U odgovoru na tužbu tuženi je predložio da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao zakonitost i pravilnost rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH" broj: 19/02. do 74/10), pa je odlučio kao u izreci presude, iz slijedećih razloga:

Iz obrazloženju osporenog rješenja proizilazila da tuženi nalazi presudom Suda Bosne i Hercegovine Sarajevo broj: S1 3 U 023495 16 U od 16.03.2018.godine utvrđeno je da se u konkretnom slučaju radi o upravnom postupku, te da se s tim u vezi, bez obzira što je poznata vrijednost nabavke, visina nagrade određuje prema članu Tarifnom broju 3. Advokatske tarife Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske" broj: 68/05), kojom su propisani ostali postupci, ali u neprocjenjivim predmetima, i to na način da u upravnom postupku za sastavljanje podnesaka advokatu pripada nagrada u visini 150 bodova, koja nagrada je za sastavljanje pravnog lijeka uvećana za još 50%. U konkretnom slučaju riječ o neprocjenjivim predmetima, to je punomoćnik žalitelja trebao svoj zahtjev da podnese u skladu sa Tarifnim brojem 3. Tarife o nagradama stav (1) i (2), kojim su uređeni postupci u neprocjenjivim predmetima. S tim u vezi, zahtjev punomoćnika žalitelja za dopunom rješenja u smislu da se istome odredi pripadajuća paušalna nagrada u iznosu od 25% nije dokazan, u pogledu osnova koji je propisan Tarifnim brojem 12, jer punomoćnik žalitelja nije dokazao koje su to sporedne radnje

obavljenje u postupku u kojem je izjavio predmetnu žalbu, te tuženi cijeni da mu iz tog razloga i ne pripada paušalna nagrada iz kojih razloga je donio odluku kao u dispozitivu osporenog rješenja.

Po ocjeni ovog vijeća, zakonitost osporene odluke je dovedena je u pitanje prigovorima iz tužbe.

Ovaj sud prije svega napominje da iz stanja spisa proizilazi da je ugovorni organ kao prvostepeni organ donio rješenje broj: JN-OP-835-39/2019 od 01.11.2019. godine kojim je odbijen zahtjev tužitelja kao žalioca po žalbi broj 218/19/Ž od 24.10.2019. godine za naknadom troškova žalbenog postupka (stav II dispozitiva). Nakon čega je tužitelj drugom žalbom broj 218/19/Ž-2 osporio rješenje od 01.11.2019. godine, a tuženi donio rješenje broj JN2-01-07-1-2841-6/19 od 28.11.2019. godine kojim je usvoji zahtjev tužitelja za naknadu troškova zastupanja u iznosi od po 450,00 KM (za obje žalbe) dok je u preostalo dijelu zahtjev odbijen kao neosnovan. Iz razloga što istom odlukom nije odlučeno o potraživanim troškovima paušalne nagrade od 25 %, to se tužitelj obratio tuženom prijedlogom broj: 218/19/Ž-3 od 02.12.2019. godine, za donošenje dopunskog rješenja, a koji je osporenim rješenjem tuženog odbijen kao neosnovan.

Uzimajući u obzir naprijed navedeno ovaj Sud smatra da u pogledu troškova upravnog postupka na ime sastava žalbe, bez osnova tužitelj pobija pravilnost osporenog akta, kada tuženi pravilno nalazi da se u konkretnoj pravnoj stvari, ima primijeniti odredba Tarifnog broja 3. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata ("Službeni glasnik RS" broj: 68/05 u daljem tekstu: AT), koja propisuje iznos bodova u upravnim postupcima u neprocjenjivim predmetima. Naime, tužitelj je u upravnom postupku uspio sa žalbom jer je ugovorni organ kao prvostepeni organ rješenjem od 01.11.2019 godine djelomično usvoji žalbu tužitelja, ali iz razloga što je odbijen sa troškovima postupka, to je tuženi rješenjem od 28.11.2019. godine usvojio zahtjev tužitelja kao žalioca i našao da se ima primijeniti tarifni broj 3. AT. Imajući u vidu da je u žalbenom postupku zahtjev tužitelja i bio opredjeljen na poništenje rješenja, to je pravilno uzeto da se radi o neprocjenjivom predmetu, odnosno o predmetu u kome se ne može odrediti vrijednost. Shodno navedenom to je pravilno i zakonito tuženi našao, da se ima primjeniti Tarifnog broja 3. AT jer se radi o neprocjenjivim predmetima, pa se nije imao primjeniti Tarifni broj 2. AT koji se odnosi na troškove sastava žalbe, ali u procjenjivim predmetima.

Isto tako nije osnovano niti pozivanje tužioca na odredbe Zakona o javnim nabavkama, jer iste odredbe se ne odnose na troškove spora, odnosno vrijednost spora, već vrijednosti javne nabavke, odnosno ugovora. Drugim riječima u predmetnom postupku, jer se radi o neprocjenjivom predmetu, se ne mogu primjenivati odredbe AT koje se odnose na procjenjive predmete, gdje se nagrada određuje u zavisnosti od vrijednosti spora. Također potrebno je napomenuti da, rješenje od 28.11.2019. godine je postalo i pravosnažno u smislu člana 17. Zakona o upravnom postupku, u pogledu troškova sastava žalbe, jer isto i nije osporavano tužbom tj. nije pokrenut upravni spor protiv istoga. Prijedlog tužitelja za donošenje dopunskog rješenja od 02.12.2019. godine, se odnosio na odlučivanje tuženog u pogledu Tarifnog broja 12. tj. paušalne nagrade, o čemu je propustio da odluči tuženi, rješenjem od 28.11.2019. godine.

Međutim osnovano tužitelj ukazuje da osporeno rješenje nije zakonito u dijelu gdje je tuženi odbijen sa troškovnikom potraživane troškove paušalne nagrade od 25%. Naime iz troškovnika punomoćnika tužitelja u prilogu obje žalbe i od 24.10.2019. i 06.11.2019. isti je potraživao paušalnu nagradu od 25% shodno tarifnom broju 12. AT. Istim tarifnim brojem propisano je da advokatu pripada paušalna nagrada u iznosu od 25% od iznosa nagrade određene ovom Tarifom za radnju u postupku za koju su sporedne radnje obavljene za sve sporedne radnje obavljene u svim postupcima (prikupljanje informacija, preglede spisa, predaja podnesaka sudu i pošti i sl. radnje.), za koje radnje mu pripada posebna nagrada prema ovoj Tarifi. Stoga obrazloženje tuženog da isti troškovi ne pripadaju tužitelju jer nije dokazao koje su to sporedne radnje obavljene, nije osnovano kada takav uslov za dosuđivanje istih troškova nije ni propisan Tarifnim brojem 12. AT, te se podrazumijeva po prirodi stvari da su te radnje i preduzete, s obzirom da je punomoćnik tužitelja sačinjavao žalbe u ime i za račun tužitelja. Iz tih razloga je ovaj Sud uvažio tužbu i poništio osporeni akt tuženog, te predmet vratio na ponovno odlučivanje.

U pogledu zahtjeva tužitelja za naknadu troškova ovoga upravnog spora, ovaj Sud nalazi da tužitelji pripadaju, shodno opredjeljenom troškovniku, troškovi na ime sastava tužbe po punomoćniku iz reda advokata u iznos od 750,00 KM jer se radi o neprocjenjivom predmetu po Advokatskoj tarifi RS („Službeni glasnik RS", broj 68/05), a prema Tarifnom broju 3. Troškovi se odnose na sastav tužbe u iznosu od 600,00 KM (300 bodova x 2,00 KM) uvećano za iznos paušala pod 25%, što iznosi 150,00 KM, odnosno ukupno 750,00 KM na koji iznos se ima dodati i predujmljeni iznos od 100,00 KM na ime takse na tužbu shodno Tarifnom broju 3. Zakona o sudskim taksama pred Sudom BiH („Službeni glasnik BiH": broj 39/03) što sve ukupno iznosi 850,00 KM, Kako je sud poništio konačni upravni akt, to je tuženi dužan naknaditi tužitelju troškove sudskog postupka iz kojih razloga je Sud i donio odluku kao u dispozitivu presude.

Iz navedenih razloga je valjalo osporeno rješenje poništiti i vratiti spis na ponovno rješavanje drugostepenom organu, primjenom člana 37. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH. U ponovnom postupku tuženi organ će postupiti po navedenim uputama Suda i pravilnom primjenom materijalnog prava donijeti zakonitu odluku.

Iz svega izloženog ovaj sud je primjenom odredbi člana 37. stav 2. u vezi sa članom 34. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, odlučio kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Enisa Imamović

PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A
Jadranka Brenjo